

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 38

Fjerde Session.

14de Møde.

Tirsdagen d. 2. November.

(Fortf.)

Casse (fortf.): Efter min Mening er der al Opfordring til at sørge for, at Lovgivningen ikke skal aabne en Vej, ad hvilken onde Lidenskaber saaledes kunne gives Lufte. I Genhold hertil agter jeg, at stemme mod Lovforslaget, men idet jeg udtaler dette, tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at selv om Fleertallet i Thinget maatte finde, at Lovforslaget fortjente at ophøies til Lov, saa troer jeg dog, at der er Grund til at lægge en Indskrænkning til foruden den, som allerede findes i Lovforslagets § 3, nemlig at undtage derfra Klagemaal. Jeg skal herved bemærke, at naar en Klage indgives, vil Det af Lo finde Sted, enten angaaer Klagen et Uuliggende, som egner sig til Afgjørelse ved Domskolene, og er det Tilfældet, saa har Bedkommende ingen Interesse af at faae at vide, hvad vedkommende Embedsmand ytrer i sin Erklæring, eller ogsaa drejer den sig om en Gjenstand, som under Forudsætning af det Angivnes Rigtighed egner sig til Indstriden fra det Offentliges Side, og i saa Tilfælde kan man dog have den fulde Fortrøstning og Tillid til den øverste Autoritet, i hvis Haand Afgjørelsen ligger, at den ikke vil indlade sig paa at decidere en Sag, hvorunder det Offentliges Interesse verserer, uden at have sørget for at faae alle de fornødne Oplysninger fuldstændigt og nøjagtigt tilvelebragte.

C. N. Petersen: Da jeg efter al Rimelighed hører til den Deel af dette Things Medlemmer, som hyppigst har været i det Tilfælde at maatte afgive Erklæringer, og jeg altsaa maa antages at have et temmelig nøie Kjendskab til, hvorledes det hermed gaaer til, vil det maastee finde Things Udskyldning,

om jeg et Døeblik bidrager til at forlænge denne Debat, hvormeget jeg end ellers indrømmer Usfælligheden af dens Afslutning. Jeg skal imidlertid indskrænke mig til at gjøre opmærksom paa, at det, saavidt jeg skønner, fornemmelig er to vildfarende Forudsætninger, hvorfra man i hele denne Sag er gaaet ud. Som den første af disse Vildfarelser anseer jeg den, at man synes at antage, at Den, der har indgivet et Andragende, hvorover der skal erklæres, er Sagens ikke blot egentlige, men eneste rette Bedkommende; naar han faaer Leilighed til at kjende Erklæringens Indhold, naar han faaer Leilighed til at erklære sig over Erklæringen, saa synes man at mene, at der er sørget tilstrækkeligt for alle Bedkommende. Den høitagtede Justitsminister har imidlertid allerede paaapeget, at der er en anden Bedkommende, der staaer udenfor, en Anden, hvem Sagen i en ikke ringere Grad interesserer, men til hvem Forslaget aldeles intet Hensyn tager. Naar nemlig Erklæringen gaaer Andrageren imod — og jeg antager, at det egentlig kun er dette Slags Tilfælde, der have Interesse —, saa tør jeg vel ansee det for indrømmet, at dette ikke er skeet, fordi man vil tilføje Andrageren et Onde, men fordi det menes, at Opfyldelsen af hans Begjæring vilde staae i Strid med en Andens bedre Ret, denne Anden være sig nu en enkelt Mand, en vis Klasse Individuer, en samlet Commune eller det hele Borgersamfund; men denne Anden kommer jo efter Forslaget aldeles ikke til Orde, og jeg indseer ikke engang, hvorledes det skulde kunne ændres derhen, at der skulde kunne gives ham den samme Ret, som Andrageren selv. Dyrigheden staaer ikke som hans Formynder, men den staaer lige midt imellem begge Parter, og der er saaledes ikke tilstrækkeligt sørget for den anden Bedkommende; der er ikke skeet ham lige Ret med Andrageren, og jeg anseer